

Luzana Pospíšilová  
ilustroval Drahomír Trslan

# Bedvika a Andělín



čte|ní  
pro  
prv|ňáč  
ky

 GRADA®

čte ní  
pro  
prv ňáč  
ky



Lurana Pospíšilová  
ilustroval Drahomír Trstán

# Bedvika a Andělín



***Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy***

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

**Zuzana Pospíšilová**

## *Hečvika a Andělín*

---

**TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:**

Vydala Grada Publishing, a.s.  
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7  
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400  
www.grada.cz  
jako svou 5581. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstřan  
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská  
Sazba a zlom Antonín Plicka  
Zpracování obálky Antonín Plicka  
Počet stran 72  
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2014  
Cover Illustration © Drahomír Trstřan

**ISBN 978-80-247-5242-6**

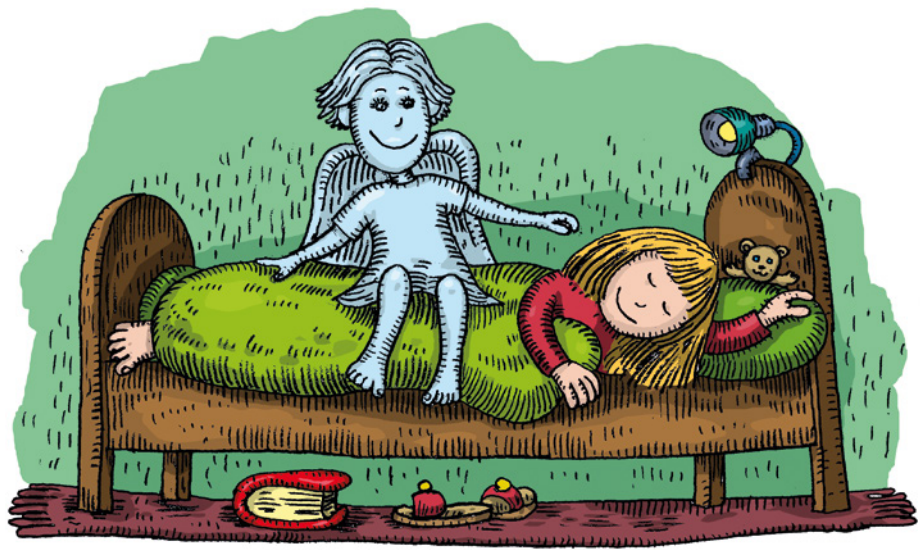
---

**ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:**

**ISBN 978-80-247-9333-7 (ve formátu PDF)**  
**ISBN 978-80-247-9334-4 (ve formátu EPUB)**

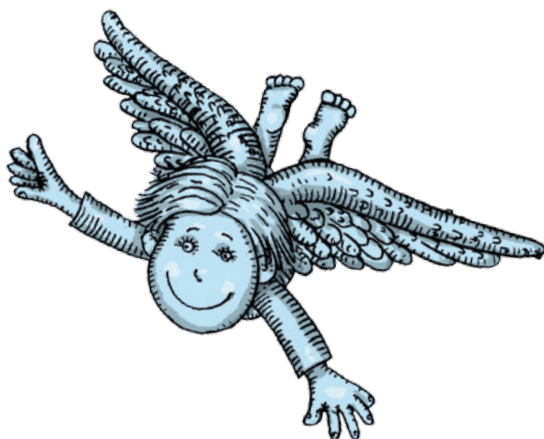
# Obsah

Předmluva .....	7
První den ve škole .....	9
Dárek od paní učitelky .....	13
Andílek Andělín .....	17
Dobré skutky .....	21
S Andělinem ve třídě .....	25
O přestávce .....	29
Poprask v šatně .....	33
Plán .....	37
Ořezávátko .....	41
Andělín se pěkně zapotil .....	45
U Erika doma .....	49
Andělín je zpátky .....	53
Při hodině matematiky .....	57
Neúspěšný pokus .....	61
Pomůže jedině Andělín .....	65
Andílek pro Erika .....	69



## Předmluva

Někdy se zdá, že napravit lidskou špatnost není v lidských silách. Naštěstí existují andělé. Nevěříte? Seznamte se s Andělínem...







## První den ve škole

Skončily prázdniny a začal další školní rok. Starší děti už věděly, jak to ve škole chodí. Dobře znaly své spolužáky a měly mezi nimi kamarády. V první třídě to ale bylo úplně jiné.

Také Hedvika šla dnes do školy poprvé. Měla velkou aktovku a ještě větší strach. Nikoho neznala, a tak si sedla do prázdné lavice a čekala, co se bude dít.

Postupně přicházely další děti. Kluci i holky. Během chvilky se třída zaplnila a hned nato se celou budovou nesl řinčivý zvuk školního zvonku. Po něm vešla do třídy paní učitelka. Byla krásná a hezky se usmívala. To Hedviku uklidnilo.

„Milé děti, vítám vás u nás ve škole,“ řekla medovým hlasem a Hedvika na ní mohla oči nechat. „Od této chvíle jsou z vás školáci,

a proto budete mít také povinnosti. Budeme spolu pracovat na tom, abyste se naučili číst, psát a počítat.“

„Nuda!“ ozvalo se z poslední lavice.

Paní učitelku to nevyvedlo z míry.

„Nemusíte se bát. Budu se snažit, abyste se nikdy nenudili.“ Potom paní učitelka vyzvala děti, ať si sednou vzadu na koberec. Začalo seznamování. Každý měl za úkol říci, jak se jmenuje a co rád dělá. Když přišla na řadu Hedvika, představila se a řekla, že ráda jezdí na kolečkových bruslích a ráda plete.

„Ona je popleta!“ vykřikl pobaveně jeden kluk. Ten stejný, který prohlašoval, že učení je nuda. Ostatní děti se okamžitě začaly smát.

„Eriku!“ napomenula ho přísně paní učitelka, která už věděla, jak se jmenuje.

Hedvice bylo do pláče, ale snažila se slzičky nepustit z očí ven.



„Na tom přece není nic k smíchu. Kdo z vás tady umí plést?“ zeptala se dětí ve třídě. Nikdo se nepřihlásil. „Vidíte to. Hedvika umí něco víc než ostatní a za to bychom ji měli pochválit, a ne se jí posmívat.“

Děti ve třídě slova paní učitelky pochopily, až na Erika.



## Dárek od paní učitelky

Další dny čekala děti těžká práce. Učily se poznávat písmenka, trénovaly jejich psaní a také začínaly s počítáním. Paní učitelka opravdu dodržela, co slíbila. V hodinách se děti nenukily. Měla pro ně připravené soutěže, hry a báječné odměny. Hedvice by se ve škole líbilo. Jen kdyby ji o přestávkách nezlobil Erik Hrubý.

Jednou do ní strčil zrovna ve chvíli, kdy se chtěla napít. Pomerančový džus neskončil v žaludku, ale na sukýnce. Hedvika se snažila skvrnu vyčistit papírovým kapesníčkem, ale moc to nešlo. Erik se místo omluvy začal opět posmívat: „Počuraná Hedvika!“

Teď už to Hedvika nevydržela a rozplakala se. Některé spolužačky a spolužáci se ji snažili utěšovat, jiní se přidali na Erikovu stranu.

„Kde je Hedvika?“ zeptala se paní učitelka starostlivě, když začala další hodina.

„Erik ji polil a pak se jí posmíval,“ hlásila paní učitelce Anička.

„Žalobníčku, nežaluj!“ vykřikl Erik, ale paní učitelka ho zpražila přísným pohledem. Pak si vzpomněla na Hedviku a vydala se ji hledat. Byla na dívčí toaletě.

„Utři si slzičky,“ řekla paní učitelka a pohládila Hedviku po vlasech. „Erik je opravdový darebák. Takových je jen málo. Nesmíme se ho bát. Ani ty, ani já.“

Hedvika na paní učitelku zvědavě pohlédla. Nikdy ji nenapadlo, že by se mohla někoho bát.

„Víš co? Dám ti andílka, který tě před Erikem ochrání.“

„Andílka?“ nechápala Hedvika.

Paní učitelka se usmála, lehce přikývla a pak zavedla Hedviku do svého kabinetu.



Ve skleněné vitríně leželi, seděli nebo stáli všelijací andílci. Velcí, malí, baculatí i hubení. Měli ale něco společného. Všichni se mile usmívali. Hedvika se při pohledu do vitríny nevědomky začala taky usmívat. „Ti jsou krásní,“ vydechla užasle.

„Jednoho si vyber,“ vybídla ji paní učitelka. „Bude ti pomáhat, aby ses nikoho nemusela bát.“

Hedvika paní učitelce uvěřila a vybrala si toho, který se jí líbil ze všech nejvíc.





## Andílek Andělín

Hedvika za andílka pěkně poděkovala. Schovala si ho do kapsy od sukničky. Byl jen její a neměla chuť ho nikomu ukazovat. Vyučování skončilo a Hedvika si svého andílka odnesla domů. Postavila ho na stůl a pustila se do psaní domácích úkolů. Andílkovi vyprávěla, co právě dělá, a měla pocit, že jí rozumí, i když je jenom skleněný. Dokonce mu dala i jméno. „Budeš se jmenovat třeba Jaromír jako jeden princ z pohádky.“

„Ale já už jméno mám,“ ozval se andílek.

Hedvika si nejprve myslela, že se jí to jenom zdálo, ale pak si všimla, že malý skleněný andílek najednou povyrostl. Navíc už nebyl skleněný a vznášel se u stropu. Překvapeně na něj zírala.

„Jmenuju se Andělín.“

„Já jsem Hedvika,“ odpověděla školačka.

„Já vím,“ mávl rukou andílek.

„A chodím do první třídy,“ zkusila dodat, ale andílek na ni mrkl. „To taky vím! Víم všechno. I to, jak tě zlobí tvůj spolužák Erik. Už se moc těším, až se s ním seznámím.“

„Ale...“ chtěla namítnout Hedvika.

Rozhodně neměla v úmyslu andílka Erikovi ukazovat, ale Andělín byl jiného názoru.

„Kdyby si chtěl zase vyskakovat, tak ho pěkně zkrotíme,“ navrhl a Hedvika nadšeně přikývla.

„Mamka,“ vykřikla najednou Hedvika, když zaslechla šramocení klíče v zámku u dveří.

„Honem se schovej!“

„Neboj,“ uklidnil Hedviku Andělín. „Já jsem tvůj anděl, tak mě můžeš vidět jenom ty!“

„Vážně?“ divila se Hedvika. Když ale maminka vstoupila do pokojíku, Hedvika pochopila, že měl Andělín pravdu.

„Ahoj,  
sluníčko,“  
pozdravila  
Hedviku  
maminka.  
Andělín  
se vznášel  
přímo  
před ní, ale



ona ho nejspíš vůbec neviděla. „Jak ses měla  
ve škole?“ zeptala se.

„Jo, bylo to prima. Jen jsem si trochu  
ušpinila sukýnku, nevadí?“

Maminka se na sukničku podívala a zeptala  
se: „Od čeho tu skvrnu máš?“

„Od pomerančového džusu.“

„Necháme to na naší pomocnici pračce, ta  
si s tím jistě poradí,“ řekla maminka a mrkla  
na Hedviku.